καὶ οἱ δύο τους καβαλλάροι ἔξω τοῦ κάστρου τῆς Θεσσαλονίκης. τότε λέγει ὁ ἅγιος πρὸς τὸν Ἐπίσκοπον, ἐγὼ ἔχω ἐδῶ σπήτια, καὶ εἶμαι αὐθέντης ἐτουτουνοῦ τοῦ κάστρου. λοιπὸν ὑπάγω προτήτερα, καὶ ἐσὺ ἐρώτησε, καὶ ἔλα καταπόδι μου. ἀπεκρίθη ὁ Ἐπίσκοπος. καὶ πῶς νὰ ἐρωτῶ αὐθέντη; λέγει τον ὁ ἅγιος. ἐρώτησε ποῦ εἶναι τὰ ὁσπήτια τοῦ Δημητρίου τοῦ αὐθεντὸς τῆς Θεσσαλονίκης. καὶ ἐὰν ἐρωτᾷς ἔτζι, μὲ θέλεις εὕρῃ, καὶ ἐγὼ σὲ θέλω διορθώσῃ, νὰ ὑπάγῃς καὶ ἕως τὸν τόπον σου. αὐτὰ τὸν εἶπεν ὁ ἅγιος. ἔπειτα ἔκαμε σχῆμα, ὡσὰν ὅτι ἐσέβη καβαλλάρης εἰς τὸ κάστρον. ὁ δὲ Ἐπίσκοπος, ὡσὰν ἐσέβη εἰς τὴν πόρταν τοῦ κάστρου, ἐρώτα, καθὼς τὸν εἶπεν ὁ ἅγιος, καὶ οἱ πορτάροι τὸν ἀναγελοῦσαν, καὶ ἔλεγάν τον, ἡμεῖς Δημήτριον αὐθέντην δὲν ἔχομεν. ἄλλοι δὲ γνωστικοὶ, ὡς ἤκουσαν, ἐκαπάλαβαν, ὅτι θαῦμα τίποτες ἔκαμεν εἰς αὐτὸν ὁ μέγας Δημήτριος, διότι καθεκάστην ἡμέραν ἐθαυματούργα ὁ ἅγιος εἰς τὰ αἰχμάλωτα. ἐρώτησάν τον γοῦν, τί ἄνθρωπος εἶναι; καὶ αὐτὸς εἶπέν τους τὴν ὑπόθεσιν, πῶς ἦταν σκλάβος εἰς τὴν ἀνατολὴν, καὶ πῶς ἐφάνη εἷς στρατιώτης, καὶ ἠλευθέρωσέν τον, καὶ ἤφερέν τον ἕως ἐκεῖ. τότε λέγουσίν τον οἱ ἄνθρωποι. ἔλα, νὰ σὲ ὑπάμεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν του, νὰ τὸν ἐγνωρίσῃς. καὶ ὡς ὑπῆγαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ εἶδεν ἀπὸ μακρὰ τὴν εἰκόνα του, ἐγνώρισέ τον, καὶ ἔδραμεν μετὰ δακρύων πολλῶν, καὶ ἀγκαλίασέ τον, καὶ κλαίωντας ἔλεγεν. ἐτοῦτος εἶναι ὁ στρατιώτης, ὁποῦ μὲ ἐλευθέρωσεν. ὁ δὲ ἀρχιερεὺς τῆς Θεσσαλονίκης, ὡς ἔμαθε τὴν ὑπόθεσιν, ἔδωκεν ἔξοδον τὸν Ἐπίσκοπον ἐκεῖνον, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ἀφρικήν.

Ὑπῆγε γοῦν ὁ Ἐπίσκοπος Θεοῦ κατευόδιον, γερὸς καὶ καλὰ εἰς τὴν ἐπαρχίαν του. καὶ ἐκεῖ ἐπούλησε τὰ τίποτέ του, νὰ κάμῃ μίαν Ἐκκλησίαν εἰς ὄνομα τοῦ ἁγίου Δημητρίου. ἔκαμέν την γοῦν, καὶ ἐτελείωσέν την. μόνον ὁ ἄμβωνας ὁποῦ ἔλειπε. καὶ εἰς ἐκεῖνα ἐλυπᾶτο πολλὰ ὁ Ἐπίσκοπος, πῶς δὲν εὕρισκεν εὔμορφα μάρμαρα, νὰ τὸν φτιάσῃ. τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἔκαμεν ἕνας ἄρχοντας εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν μίαν Ἐκκλησίαν εἰς ὄνομα τοῦ ἁγίου Μηνᾶ, καὶ Βίκτωρος, καὶ Βικεντίου, καὶ ἔστειλεν ἀνθρώπους ἐδικούς του μὲ καράβι νὰ ὑπᾶσιν εἰς τὴν ἀνατολὴν νὰ πραγματεύσουσι κιόνια. καὶ εἰς ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ὁποῦ ἐλυπᾶτον ὁ Ἐπίσκοπος διὰ τὸν ἄμβωνα, ὑπῆγε τὸ καράβι ἐκεῖνο, καὶ ἄραξεν εἰς τὸν λιμένα τῆς Ἀφρικῆς. διὰ νυκτὸς φαίνεται ὁ ἅγιος Δημήτριος εἰς τὸν Ἐπίσκοπον, καὶ λέγει τον. κάτω εἰς τὸν λιμένα ἦρθεν ἕνα καράβιον, καὶ ἔχει μεγάλα καὶ θαυμαστὰ μάρμαρα, σῦρε νὰ ἀγοράσῃς ἀπ᾽ ἐκεῖνα. τὸ ταχὺ ἐσηκώθη ὁ Ἐπίσκοπος μὲ πολλὴν χαρὰν, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν λιμένα, καὶ λέγει τὸν καραβοκύρην. ἤκουσα αὐθέντη, ὅτι ἤφερες μάρμαρα, καὶ παρακαλῶσε, πούλησέ με ἀπ᾽ αὐτὰ, νὰ τελειώσω μίαν Ἐκκλησίαν ὁποῦ κτίζω. λέγει τον ὁ καραβοκύρης. δὲν ἔχω τίποτες, δέσποτά μου. πάλιν ὑπῆγεν ὁ Ἐπίσκοπος πικραμένος. καὶ τὴν δευτέραν νύκτα, πάλιν ἐφάνη ὁ ἅγιος, καὶ λέγει τον. σῦρε, ζήτησέ τον, ὅτι αὐτὸς ἔχει κιόνια ὡσὰν τὰ γυρεύεις. ὑπῆγεν ὁ Ἐπίσκοπος, καὶ πάλιν ἀρνήθη ὁ καραβοκύρης. τὴν τρίτην νύκτα φαίνεται πάλιν ὁ ἅγιος, καὶ λέγει τον. σῦρε, καὶ εἰπὲ φανερὰ τὸν καραβοκύρην. ἐσὺ ἔχεις τόσα μάρμα-